

Label. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) kom ind paa lignende Betragtninger og udtalte sig endnu udførligere om vort Forsvarsvæsen end det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Rigsdagtidenden foreligger endnu ikke trykt, saa jeg ser mig ikke i Stand til at citere det ærede Medlems Ord efter den, men jeg skal gjøre mig Umage for at træffe hans Løfte. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han udtalte, at naar man saa paa Finantsloven, skulde man tro, at Forsvarsvæsenet var vort Fædrelands Alfa og Omega. Han gjorde dernæst opmærksom paa, at af en Udgift, som det ærede Medlem ved at trække Udgifterne paa § 27 fra satte til 42 Millioner, anvendtes 19 Millioner eller omtrent Halvdelen til Forsvarsvæsenet. Det ærede Medlem regner nemlig efter den samme Label, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. (Th. Nielsen: Nei!) So! Men, tilføiede det ærede Medlem, det Befsligelige er, at trods denne meget betydelige Bevilling skage de Sagkyndige alligevel over, at det Forsvar, der haves her, ikke er godt og forlange endnu større Summer. (Berg: Hør!) Det glæder mig, at det ærede Medlem raaber Hør! og jeg haaber da ogsaa at faae hans Tilslutning, naar jeg senere kommer ind paa det, vi Sagkyndige anse som Mangler. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds gif dernæst over til at omtale, hvad han under de nuværende Forhold maatte anse for bedst tjenligt for os ved at sige, at han ikke vilde stemme for en Afvæbning, heller ikke for at betro Forsvaret af vort Land til en lille og leiøt Hær, men han vilde anse det for rigtigt at komme til en Almenvæbning, og han kunde overhovedet ikke give sit Minde til, at vi fik et Forsvarsvæsen efter europæisk Mønster med tilhørende Fæstninger; thi han troede ikke, det passede for vore Forhold. Jeg tror nu at have gjengivet det ærede Medlems Løfte saa nøiagtigt som muligt (Th. Nielsen. Ja, saa nogenlunde). Jeg takker for Indrømmelsen. Jeg skal nu tillade mig at analysere, hvad jeg anser for det Bæselige. Enten — Eller. Enten Afvæbning eller et virkelig betryggende Forsvar. Spørgsmaalet bliver da, om der vil ligge nogen Betryggelse i, naar man overhovedet har den Anskuelse, som det ærede Medlem synes at have, nemlig at ville forsvare sit Fædreland, da at betro det til en Almenvæbning. Jeg skal ved Besvarelsen heraf ikke komme ind paa de Betragtninger, som allerede ere fremsatte fra den høitærede Krigsminister, men kun gjøre et Par Smaa bemærkninger. Der er maasse Ingen, der har havt bedre Kjendskab til Militærvæsenet end Washington, og hvad var hans Mening? Naaget det var meget upopulært, som han bestandig til Kongressen med Forlangende om en staaende Hær. Han sagde om Militæren: „Erfaringen, som er den bedste Læremester i praktisk Gjerning, for-

kastet paa en saa aldeles klar og afgjørende Maade Tilliden til Militæren, at Ingen, som fatter Pris paa Orden, Regelmæssighed og Sparsommelighed, og som elsker sin egen Ære, sin Karakter og Sjælefred, vil lade det være afhængigt af Udfaldet af et Foretagende med Militærtropper.“ Han tilføier et andet Sted: „Kort Tjenestetid og en ubegrundet Tillid til Militæren er Skyld i alle vore Ulykker og i vor vorende Statsgjæld.“ Og endelig et tredje Sted: „At støtte sit Forsvar paa en Militæ, er det Samme som at ville støtte sig til en Stot, der er brækket.“ Det var Washington, og han kjendte Militærvæsenet. Jeg skal tillade mig at citere Udtalelser af flere Dato fra en anden Mand, en Mand, hvis Udtalelser have saa meget større Vægt, som det vel tør siges, at han er den største nulevende Militærautoritet. Det er Feltmarskal Moltke. Han udtalte i den tydske Rigsdag ved Forelæggelsen af Militærløvene som sine Erfaringer fra den fransk-tydske Krig følgende: „De franke Mobil- og Nationalgardister forlængede Krigen i flere Maanedes, medførte blodige Offre, anrettede store Udelæggelser og megen Glendighed, men de formaade ikke at standse Krigens Gang, de kunde ikke slaffe Frankrig bedre Fredsbetingelser. Det Uvæsen, som Francitveurerne dreve, kunde ikke en Gang hæmme vore Operationer en eneste Dag, men formaade vel at give vor Krigsførelse et Præg af Haardhed, som vi kunde beklage, men ikke forandre.“ Enhver yderligere Kommentar overfor disse Udtalelser maa jeg i det Mindste fra mit Standpunkt betragte som overflødig. Men naar de Herrer have denne stærke Tro paa Almenvæbning — og at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) deler den Anskuelse, ved jeg, thi han har oftere udtalt det — og man da spørger dem, hvorpaa de tro, at vi bygge de Anter, vi fremsatte mod en saadan Ordning, saa svare de, at der en Faktor, vi glemme, den nemlig, at det, der skal stables, ikke er en Angrebshær, men en Forsvarshær, den skal bruges til at værne om den egne Arne, værne om vor Frihed, og at vi derfor glemme, at, naar Krigen kommer, saa vil den Begeistring og Fædrelandskjærlighed fødes, som kan supplere, hvad Hæren ellers kunde mangle i Uddannelse. Men dette er ikke rigtigt. Vi glemme aldeles ikke denne Faktor; men vi tro, at de Herrer føre den ind i Beregningen med for megen Vægt; thi hvad er Krig, og hvad kommer det an paa i en Krig? Jeg kan her igjen citere en Udtalelse af en fremmed Forfatter. Han siger, at, selv om der er nok saa stor Offerberedvillighed til Stede i Krigen, saa er det, at ville lade sig slaa ihjel, dog det allerlaveste Standpunkt i Krigskunsten, thi i Krigen gjælder det jo ikke om at lade sig selv slaa ihjel, men om at dræbe sin Modstander. Jeg skal ikke ind paa Spørgsmaalet om Schweiz, men kun sige, at, naar et Forsvarsvæsen ikke er prøvet, kan det ikke bruges